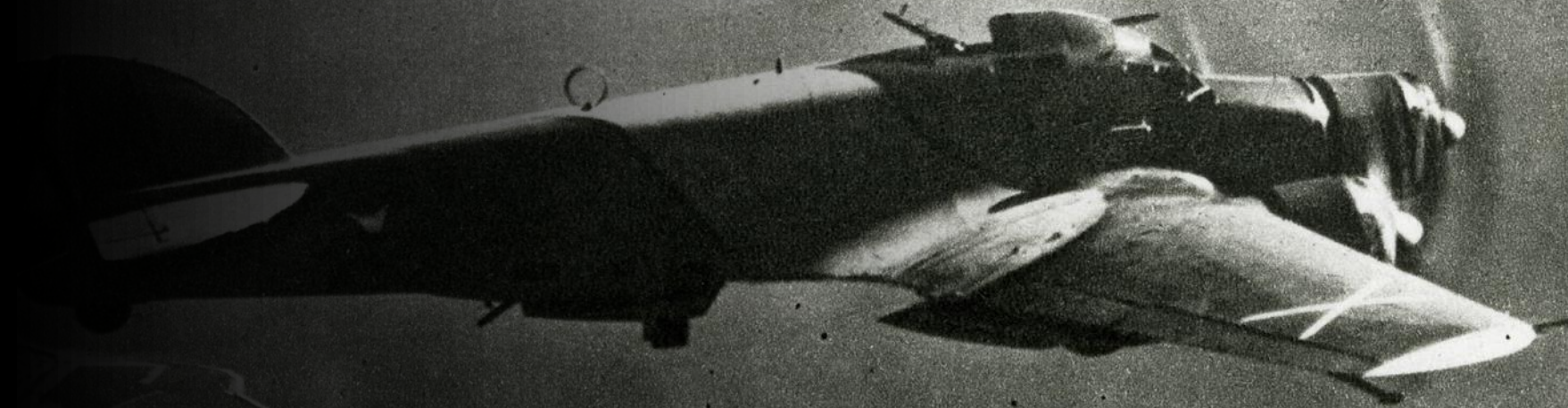

Portald'Història

2. La internacionalització de la guerra civil.

**LA GUERRA CIVIL ESPANYOLA
(1936 – 1939)**

Espanya dividida

ZONA SOTA CONTROL REPUBLICÀ

Andalusia, sud i centre d'Extremadura, La Manxa, Madrid, Múrcia, València, Menorca, Catalunya, part oriental d'Aragó, País Basc (excepte Àlaba), Cantàbria i Astúries.

ZONA SOTA CONTROL INSURRECTE

Canàries, Protectorat de Marroc, Balears (excepte Menorca), les ciutats de Cádiz, Sevilla i Córdoba, Galícia, nord d'Extremadura, ciutat d'Oviedo, Castella i Lleó, Navarra, La Rioja i Àlaba.

Espanya republicana vs. Espanya insurrecta

Després dels primers dies de la insurrecció, la **zona republicana** comptava amb **alguns avantatges estratègics**:

- La major part de les **grans ciutats**: Madrid, Barcelona, Bilbao, València ...
- Les grans **regions industrials**: Catalunya, País Basc, Astúries
- El control de les **institucions de l'Estat**, i dels **centres de decisió financera** (com el Banc d'Espanya).
- La major part del **territori** (2/3 parts) i de la **població**.
- La major part de la **costa** (i del control de la Marina) i els **principals ports** (Barcelona, Tarragona, València, Alacant, Almeria, Málaga, Gijón, Santander, Bilbao ...)

Els **insurrectes** comptaven amb una **superioritat militar**, tant en **efectius** com en **armament**, molt contundent, però tenien el problema de la **divisió del territori**, concentrat en el nord-oest del país, mentre el gruix de les seves forces estaven al Protectorat del Marroc.

D'aixecament militar a Guerra Civil

A les regions a les quals els insurrectes foren derrotats per les **forces lleials a la República**, i per la **resistència popular dels sindicats** obrers armats, aviat es van constituir milícies armades de filiació política que van tenir el control efectiu de l'ordre públic i sobre el propi territori.

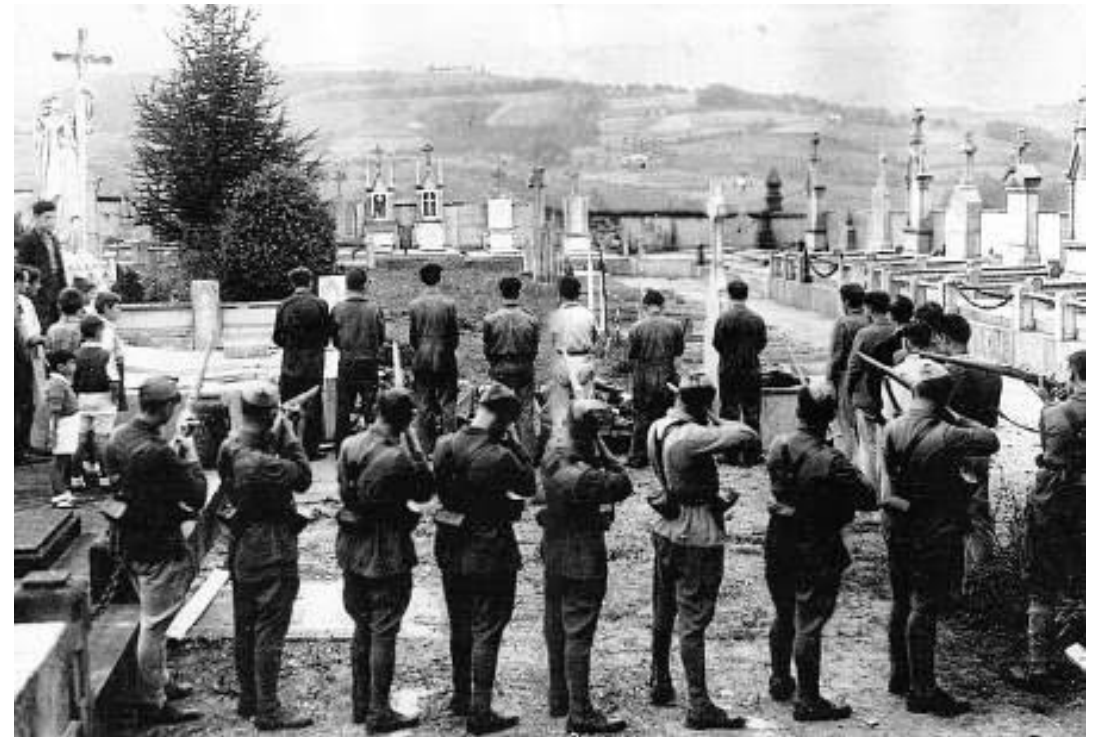

Els militars insurrectes i els grups armats de carlins i falangistes van prendre el control de les poblacions i de les institucions, i van iniciar el **procés de depuració** per liquidar qualsevol tipus d'oposició.

S'inicià una **brutal repressió** en els territoris ocupats pels insurrectes, amb assassinats massius i confinaments a camps de concentració amb una política de "**depuració i neteja**".

Imatge estreta del web losojosdehipatia.com

El Govern Giral

El president del Govern, Santiago Casares Quiroga va presentar la seva dimissió el dia 19 de juliol, i Azaña va nomenar per al càrrec al republicà (IR) **José Giral Pereira**, que va decidir **lliurar armes als sindicats obrers** per intentar acabar amb la insurrecció a les zones que encara controlaven.

Tant el **Govern de la República** a Madrid com la **Generalitat** a Barcelona van perdre el control efectiu sobre el seu territori i sobre l'Exèrcit i les forces d'ordre públic, i foren les "**milícies antifeixistes**" vinculades a partits d'esquerra i a sindicats els que realment van exercir aquest control.

La “Junta de Defensa Nacional”

BOLETIN OFICIAL

DE LA JUNTA DE DEFENSA NACIONAL DE ESPAÑA

ADMINISTRACIÓN: GOBIERNO CIVIL DE BURGOS

Año 1936

Burgos 25 de julio

Número 1

Presidencia de la Junta de Defensa Nacional

DECRETO. — Núm. 1

Artículo único. Se constituye una Junta de Defensa Nacional que asume todos los Poderes del Estado y representa legítimamente al País ante las Potencias extranjeras.

Esta Junta queda integrada por los Excmos. Sres. Generales de División D. Miguel Cabanellas Ferrer, como Presidente de ella, y D. Andrés Saliquet Zumeta; los de Brigada D. Miguel Ponte y Manso de Zúñiga, D. Emilio Mola Vidal y D. Fidel Dávila Arrondo, y los Coroneles del Cuerpo de Estado Mayor del Ejército D. Federico Montaner Canet y D. Fernando Moreno Calderón.

Los Decretos emanados de esta Junta se promulgarán, previo acuerdo de la misma, autorizados con la firma de su Presidente y serán publicados en este BOLETIN OFICIAL.

Dado en Burgos a veinticuatro de julio de mil novecientos treinta y seis.

MIGUEL CABANELLAS

El general **José Sanjurjo**, que havia de presidir el nou govern colpista, va morir en accident d'aviació a Estoril el dia **20 de juliol**.

El dia **24** es constituïa a Burgos una “**Junta de Defensa Nacional**” com a màxima autoritat en la zona controlada pels insurrectes. La presidència de la Junta va recaure en el **general Miguel Cabanellas** (per raons d'edat), juntament amb altres militars com Mola, Dávila, o Saliquet, i amb l'absència de Franco.

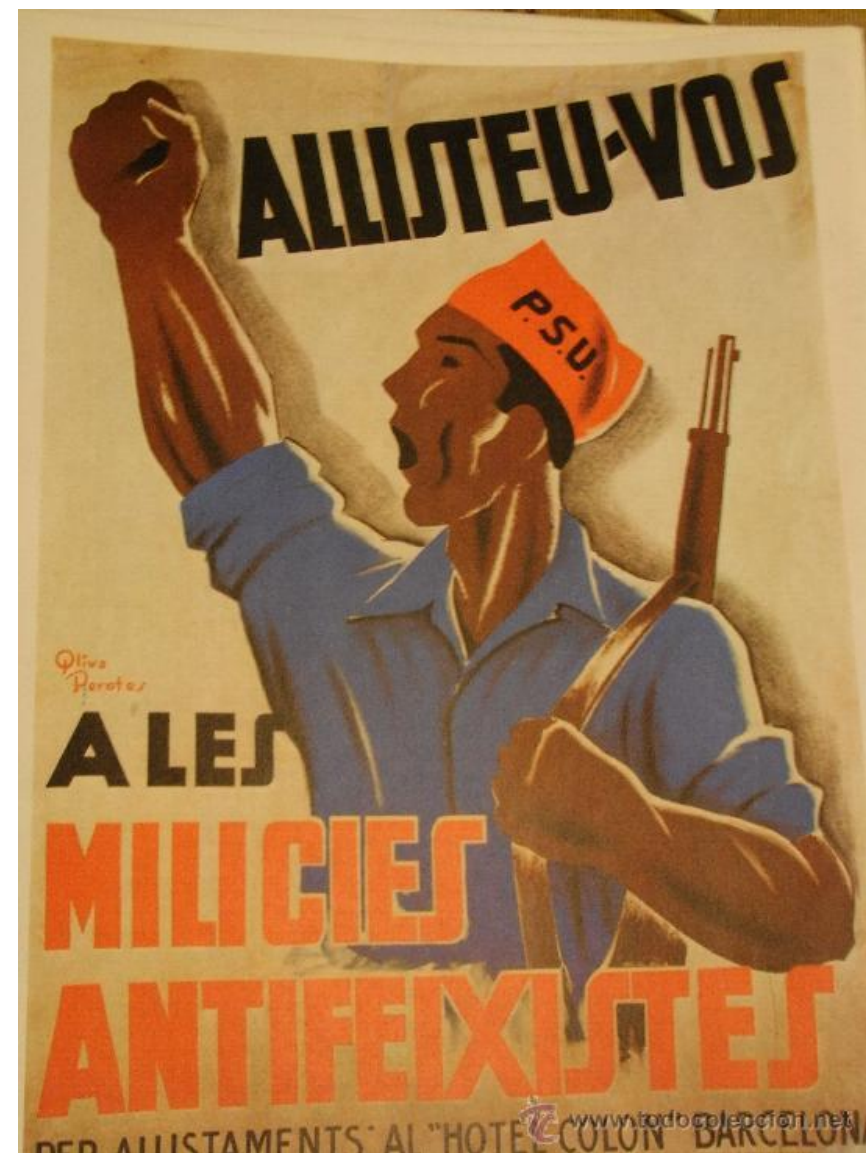
Burgos es va convertir així en la capital de l'Espanya controlada pels militars insurrectes.

El general Cabanellas passant revista a les tropes colonials marroquines.

Les milícies antifeixistes

El 21 de juliol es va constituir el *Comitè de les Milícies Antifeixistes de Catalunya*, a instància de Lluís Companys, com un intent de controlar i coordinar la multitud de **milícies armades de partits i sindicats** que havien sorgit des de l'aixecament militar.

Milicians i milicianes

Buenaventura Durruti, un dels líders carismàtics de la **FAI** a Barcelona. Un dels primers impulsors del Comitè de Milícies Antifeixistes. Va morir al front de Madrid, comandant la famosa "Columna Durruti".

Enrique Lister, un dels dirigents més rellevants del **PCE**. Va arribar per mèrits de guerra al més alt rang en l'Exèrcit Popular de la República. Va exiliar-se el 1939.

DONES MILICIANES.

Les dones van ocupar durant la guerra posicions tradicionalment ocupades per homes. Van tenir un paper actiu tant a la rereguarda, com en el mateix front de guerra.

Des del seu mateix inici, el conflicte civil a Espanya va tenir un gran ressò internacional, i hom el va percebre com un preludi del que podria ser una més que previsible Segona Guerra Mundial.

Els dos bàndols enfrontats a Espanya representaven clarament l'inevitable xoc entre els països democràtics occidentals per un cantó, amb els règims totalitaris feixistes representats per la Itàlia feixista i per l'Alemanya nazi. A aquest conflicte calia afegir-hi a més a la Unió Soviètica.

Des del 1936, Hitler havia dut a terme una política exterior agressiva i provocadora (com la remilitarització de la regió de Renània el març de 1936), en un clar desafiament a França i al Regne Unit.

La dimensió internacional del conflicte

El pas de l'Estret

Des de l'inici, el pas de les tropes des del Marroc a la Península fou el principal repte logístic dels insurrectes. La Marina, en general, havia quedat en mans republicanes.

Franco sol·licità ràpidament el suport militar de l'Alemanya nazi i de la Itàlia feixista, que van acceptar l'enviament de tropes i material. Franco es convertí així en el principal interlocutor amb Roma i Berlín.

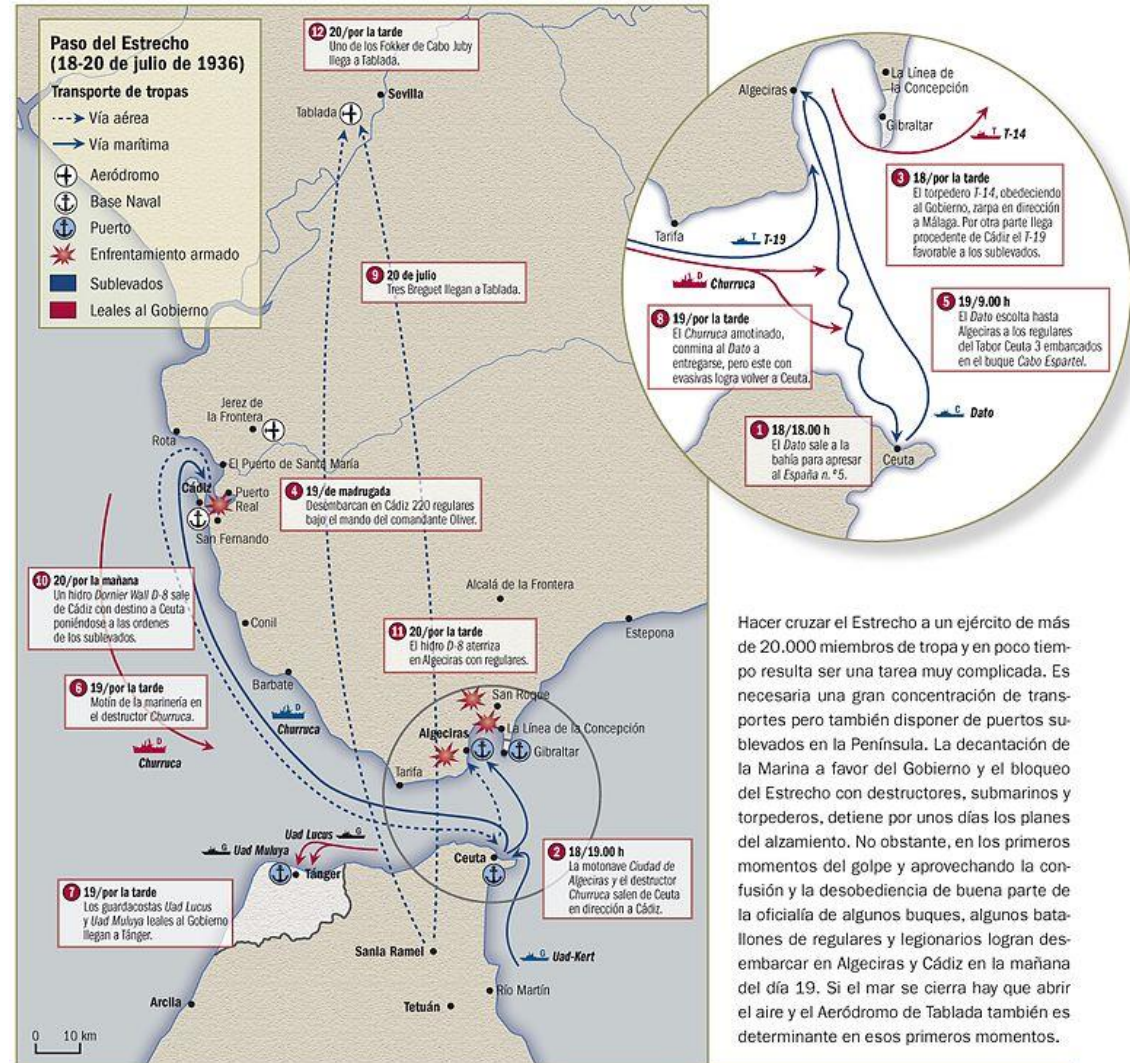
La flota italiana cobrí bona part del transport de les tropes del Marroc a Cadis, mentre els alemanys varen mantenir a ratlla la flota republicana.

Infografía estreta de l'article *Bloqueo del Estrecho de Gibraltar*, a [Wikipedia.org](https://es.wikipedia.org/wiki/Bloqueo_del_Estrecho_de_Gibraltar)

El primer paso del Estrecho

El Ejército de África, en pie de guerra, se convierte en el gran peligro para la República en las primeras horas del día 18, ya que puede desequilibrar completamente las fuerzas enfrentadas si llega a la Península.

«El Ejército de África, sus elementos bélicos, no pueden pasar el Estrecho. Quedarán allí confinados.»
Indalecio Prieto el 18 de julio por la mañana.

Hacer cruzar el Estrecho a un ejército de más de 20.000 miembros de tropa y en poco tiempo resulta ser una tarea muy complicada. Es necesaria una gran concentración de transportes pero también disponer de puertos sublevados en la Península. La decantación de la Marina a favor del Gobierno y el bloqueo del Estrecho con destructores, submarinos y torpederos, detiene por unos días los planes del alzamiento. No obstante, en los primeros momentos del golpe y aprovechando la confusión y la desobediencia de buena parte de la oficialía de algunos buques, algunos batallones de regulares y legionarios logran desembarcar en Algeciras y Cádiz en la mañana del día 19. Si el mar se cierra hay que abrir el aire y el Aeródromo de Tablada también es determinante en esos primeros momentos.

El pequeño desembarco de regulares y legionarios en Algeciras y Cádiz, resultó ser muy perjudicial para el Gobierno ya

que facilitó la caída del Campo de Gibraltar, de la ciudad de Cádiz y de la Base Naval de San Fernando en manos de la sublevación. El puente

aéreo con el Aeródromo de Tablada, aunque débil por la falta de aviones, tuvo en cambio un gran impacto psicológico.

Els acords de No-Intervenció

León Blum (França) i Anthony Eden (UK), a una reunió dels acords de no-intervenció

Malgrat que els primers dies de la guerra, el Govern de la República va obtenir el compromís del Govern francès, liderat pel **socialista León Blum**, de suport militar i de subministraments, aviat el Regne Unit i França van promoure la signatura d'un **acord internacional de No-Intervenció**, signat durant el mes d'agost per 27 europeus (incloses Itàlia i Alemanya), al qual s'hi va sumar els Estats Units i altres països.

Els acords incloïen **el control de les costes espanyoles** per impedir l'arribada d'armament. Des de l'inici, Itàlia i Alemanya van incomplir els acords, i a la pràctica va suposar grans dificultats per als proveïments d'armes, petroli i materials bàsics per al Govern de la República.

Paradoxalment, els països que havien de controlar la "no-intervenció" a les costes mediterrànies foren Itàlia i Alemanya ...

La internacionalización de la guerra

La Legió Còndor i el CTV

La **Legió Còndor** fou la força expedicionària alemanya, sobretot de la **Luftwafe**, que va lluitar a la guerra civil a favor del bàndol franquista. Formada per uns 600 avions i uns 5.000 – 6.000 homes. (també tancs i forces navals).

*El CTV, o **Corpo de Truppe Volontaire** fou el nom del cos expedicionari italià a la guerra civil.*

El **CTV** va comptar amb uns 78.000 efectius (amb un màxim de 50.000 el 1937). Les bases aèries italianes tenien la seva base a l'illa de **Mallorca**.

Armes des de l'Eix per a Franco

El creuer italià *Eugenio di Savoia* va bombardejar Barcelona des de la costa el 13 de febrer de 1937.

L'ajuda soviètica a la República

El T-26 soviètic

Els Polikàrpov i-15 o "xatos"

Les Brigades Internacionals

Portald'Història

Unitats militars formades per voluntaris vinguts d'arreu del Món. Fou una iniciativa de la Internacional Comunista, i organitzada pels Partits Comunistes de la Unió Soviètica i de França. Van venir fins a uns 60.000 efectius, i van lluitar des de l'octubre de 1936 fins al setembre de 1938, participant activament en les principals batalles de la guerra.

Les Brigades Internacionals